

Про півника та курочку і про хитру лисичку

Наталя Забіла

Були собі півник та курочка.
Набридло їм якомсь дома сидіти,
і пішли вони мандрувати по світу.
Ось ідуть вони зеленим гаєм,
навколо вітрець кущі колихає,
на кущах зеленіє свіже листячко,
а між ним ягідки, як червоне намистечко.
От курочка й каже:

— Півник-когутик,
Зламай мені прутик
З зеленими листками,
З червоними ягідками.

Тільки півник хотів зламати,
а з-під кущика зайчик із своєї хати:
— Хто-хто тут ходить по моему гаю?
Хто-хто мої кущики ламає?
Злякався півник:

— Ходім краще далі.
Тут якісь звірі живуть небувалі,
і вуха в них довгі, і самі вони сірі.
Мабуть, це дуже страшні звірі.
Пішли вони далі зеленим гаєм.
Навколо вітрець кущі колихає.
На кущах горішки і зелене листя.
А курочці дуже хочеться їсти.
От вона знов і просить:

— Півник-когутик,
Зламай мені прутик,
Де листя зеленіше,
Де горішків рясніше.

Тільки намірився півник зламати,
а з дерева білочка із своєї хати:

— Хто-хто тут ходить по моєму лісі?
Хто гілля ламає на моєму горісі?
Злякався півник:

— Ходім краще далі.
Бачиш, які тут звірі зухвалі.
І вуха в них з китицями, і хвіст пухнастий.
Мабуть, хочуть на нас напасти.
Пішли вони далі зеленим гаєм.
Навколо вітер дерева колихає,
під деревами рясна травичка,
а на деревах листя й смачні кислички.
А курочка вже не може терпіти,
починає півника знову просити:

— Півник-когутик,
Зламай мені прутик,
Хоча б невеличкий,
Хоч дві кислички!

Насмілився півник, почав ламати.
Аж тут лисичка виходить з хати,
така ласкава, розпушила хвостик:
— Ах, прошу, прошу до мене в гості!
Ось відпочиньте в моїй хатинці —
у мене є тут для вас гостинці,
найкращі яблучка, смачні горішки.
У вас, напевно, стомились ніжки,
бо ви далеко йшли по гаю.
А я давно вже на вас чекаю.
Півник та курочка дуже зраділи:

— Ой, які ж тут звірі хороші та милі!
А хитра лисичка міркує собі:
"Це ж мені буде добрий обід".

Ось дала вона їм гостинців,
лишила їх у своїй хатинці,

а сама побігла по вовка-сусіду,
щоб запросити його до обіду.
Півник і курочка добре поїли
і відпочили і так звеселіли,
що півник навіть почав співати.
Тут саме зайчик біг мимо хати.
А зайчик насправді був дуже добрий.
— Ти, — каже, — півник, занадто хоробрий.
Хіба ти не знаєш цієї лисиці?
Ось буде тобі за оті кислиці!
А півник та курочка
не ймуть йому віри:

— Та тут же такі хороші звірі!
Коли це білочка — плиг та плиг.
І враз у віконце побачила їх.
А білочка теж була зовсім не зла.
— Тікайте, — каже, —
швидше з цього кубла.
Бо ця лисиця страшна та хижа,
вона вас зараз обох заріже.
Тут виглянув півник на подвір'я,
а на подвір'ї — куряче пір'я...

— Ой, ой, треба й справді мерщій тікати!
А вже лисиця йде до хати,
і вовк за нею, страшний та хижий.
Іде й радіє, що буде їжа.
Тільки стали вони на поріг,
а півник та курочка в віконце — плиг!
Та під кущами, під деревами,
та рясноцвітними муравами —
мерщій додому! Та ледве встигли!..
А вовк з лисицею бігли, бігли —
та не знайшли під кущами її сліду.
І залишилися без обіду!